

No som ni millors ni pitjors

CONCULCACIONS (73)

No volem caure en un estúpid exclusivisme, de cap manera, els catalans no hem de pretendre ser millors que altres col·lectius, però tampoc hem de caure a l'altra extrem d'ensopegar amb el roc de la inferioritat i el menyspreu.

Els catalans, com qualsevol poble del món tenim un perfil propi, amb les nostres qualitats i defectes, que un gresol concret ha anat conformant a través d'una història, una llengua, una geografia, una climatologia, de l'arribada constant de gent que s'ha incorporat a la nostra ciutadania, d'una Mediterrània que de manera important ha cisellat una humanitat determinada, amb poques paraules, d'un conjunt de factors que ens han dotat d'una dinàmica pròpia com tots els països del món conegut.

Tant si ens agrada més o no, els nostres trets humans ja estan configurats, són exclusius i canviants i ens n'hem de sentir prou orgullosos com per no abandonar-los ni renunciar-ne, al mateix temps que hem de tenir el seny necessari per no exercir la pedanteria irresponsable de creure's els millors en res. La nostra amalgama està fornida de qualitats i defectes com tothom i sols ens pot millorar la plena responsabilitat en reconèixer les virtuts i també els defectes, a reconvertir amb la més humil bona voluntat, què és imprescindible exactament per a tothom.

Tot aquell país que ha sobrevalorat el seu contingut col·lectiu i l'ha projectat de manera bel·ligerant en contra dels altres, no ha fet res més que corrompre i degradar la seva identitat fins a convertir-se en bàrbar i malgastat tots els valors que la comunitat havia aglutinat. Correspon a una mentalitat molt primària, considerar-se "conqueridor", "subjugador" i "dominador" d'altres persones o grups que tenen exactament els mateixos valors que els propis, amb accents i colors diferents. Les virtuts contraposades a aquests defectes, són "comprendre", "compartir" i "col·laborar" en tots els terrenys que sigui possible i que de ben segur que són sempre millorables i enriquidors.

El destí darrer de la humanitat, no és altre que un pelegrinatge permanent a la recerca de la llibertat i que inclou una qualitat inseparable que és el respecte, un respecte exercit amb la màxima generositat, com a base indiscutible per avançar junts cap un destí inconnegut però presumiblement benefactor. Aquest camí no té arribada, no te fi com el puguem concebre els simples humans, i és amb un recorregut inacabable i comú amb tot l'univers que portarem a terme la evolutiva realització de tots plegats, el tot existent, passat, present i esdevenidor, per dir-ho amb termes més generals.

De tota aquesta concepció, en queda completament al marge la visió infantil dels qui es consideren millors que ningú, elegits per la pròpia estupidesa d'un ego degradant i anihilador dels valors més nobles, que són el respecte, l'estima i l'amor als demés, que ens permet accomplir el missatge més important, participar, donar i

rebre.

Claudi Romeu, 20 de setembre del 07